

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Η σαφήνεια και η καθαρότητα των ιδανικών, για τα οποία πέθαναν εκατομμύρια άνθρωποι, με πρωτομάρτυρες τους Αναρχικούς μετανάστες εργάτες του Σικάγου το 1886, δεν αφήνουν περιθώρια. Η ενωμένη εξουσία ας μάς βρεί απέναντί της **ΕΝΩΜΕΝΟΥΣ** στην μεθαυριανή απεργία και στις κινητοποιήσεις που θα ακολουθήσουν. **Οι πολιτικαντισμοί κι οι ψευτοϊδεολογικές διαφορές, που μάς χωρίζουν, μάς προδίδουν όλους !**

ΑΘΗΝΑ, 24 ΙΟΥΛΗ 2005 - τεύχος 270

31 χρόνια μετά την «αποκατάσταση της δημοκρατίας», τα ερωτήματα παραμένουν :

ΓΙΑΤΙ, από ΠΟΙΟΥΣ και ΠΩΣ επιβλήθηκε η χούντα της 21/4/1967 ;

(Ο ρόλος των ΗΠΑ είναι δεδομένος. Η «συγγνώμη» του Κλίντον, ωστόσο, δεν αρκεί. Ο «αποχαρακτηρισμός» κάποιων εγγράφων του State Department (και του Foreign Office) κάθε άλλο παρά ξεκαθαρίζει τα πράγματα. Λείπουν λεπτομέρειες, γεγονότα, ονάματα... Εκτός αυτών, όμως, ο δεδομένος και άγνωστος ρόλος των ΗΠΑ χρησιμοποιήθηκε, κατά κόρον, για να καλύψει τις ευθύνες των τότε κρατούντων : ανακτόρων, κυβέρνησης, βουλής, πολιτικών κομμάτων, στρατιωτικής ηγεσίας, δημοσιογράφων, διανοουμένων κ.λπ.).

ΠΟΙΟΙ και ΓΙΑΤΙ στήριξαν την χούντα στα επτά χρόνια της ;

(Τί έκανε η «διεθνής κοινότης» ; Τί έκαναν οι κυβερνήσεις των «δημοκρατικών χωρών» της Δυτικής Ευρώπης ; Τί έκανε η - χωρίς εισαγωγικά - σιωπηρή πλειοψηφία του ελληνικού λαού ; Δεν έχουν, λοιπόν, καμμιά ευθύνη όλοι εκείνοι που «κοιτούσαν την δουλίτσα τους, τις σπουδές τους, την βόλεψή τους» ; Γιατί, βέβαια, δικαίως άκουσε (και ακούει) τα όσα άκουσε ο «μελετηρός» αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, αδίκως, όμως, δεν τα άκουσαν κάποιοι άλλοι - κυρίως σοσιαλίζοντες - που στο πρόσωπό του ανακάλυψαν τον ιδανικό αποδιοπομπαίο τράγο πού «ήρε» τις δικές τους αμαρτίες και πομπές. Όσοι ζητούν ονόματα και άλλα στοιχεία, δεν έχουν παρά να δουν τα βιογραφικά των εθνοπατέρων μας, στις ηλεκτρονικές σελίδες της βουλής [http://www.parliament.gr], των δικαστών, των στρατιωτικών [σε διάφορες εφημερίδες, ηλεκτρονικές σελίδες υπουργείων κ.λπ.], για να δουν με τί περνούσαν τον καιρό τους, εκείνα τα 7 χρόνια, όσοι απ' αυτούς ήταν, βέβαια, σε μάχιμη ηλικία, δηλαδή άνω των 15 ετών. Γιατί «άνω των 15» ; Μα, γιατί τόσων ετών ήταν οι περισσότεροι νεκροί του Πολυτεχνείου του 1973, του 1980, του 1985...).

ΓΙΑΤΙ, ΠΩΣ και ΠΟΙΟΙ έρριξαν την χούντα στις 23/7/1974 ;

(Η θεωρία της «φιλοευρωπαϊκής μετατόπισης των συμφερόντων της μεγαλο- και μικρομεσαίας αστικής τάξης» και η συνακόλουθη «αποδέσμευσή της από το άρμα των ΗΠΑ» με την πτώση της χούντας έχουν την ίδια σχέση που έχουν μεταξύ τους ο φάντης με το ρετσινόλαδο. Αρκεί να σκεφτεί κανείς τις σχέσεις ΕΟΚ - ΗΠΑ, εκείνη την εποχή του Ψυχρού Πολέμου, για να καταλάβει το ανυπόστατο αυτής της ανοησίας. Η θεωρία αυτή, ωστόσο, βόλεψε - κι εξακολουθεί να βολεύει - όλον αυτόν τον συρφετό της σιωπηρής πλειοψηφίας των συνετών νοικοκυραίων, που πάσχισαν - και πασχίζουν - να μειώσουν την σημασία της αντίστασης που πρόβαλλε στην χούντα μια μειοψηφία «άμυαλων παιδιών», «ρομαντικών ενηλίκων» και - ας το πούμε, επιτέλους - κάποιων τυχοδιωκτών κερδοσκόπων [της πολιτικής, αλλά και της κονόμας]. Η άλλη θεωρία, που θέλει την χούντα να αυτοκαταργείται, έντρομη μπροστά στο φούσκωμα της λαϊκής οργής, φαίνεται πιο αξιόπιστη. Όσο «λίγη», ποσοτικά, αλλά και ποιοτικά, [αφού στα 7 αυτά χρόνια δεν κατάφερε - και γι' αυτό οι ευθύνες βαραίνουν τα πολιτικά κόμματα ας θυμηθούμε, εν προκειμένω, τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίστηκαν οι προτάσεις του αείμνηστου Αναρχικού συντρόφου Γιάννη Γαλανόπουλου-Καπετάν Ανέστη και μερικών άλλων - παλιών ΕΛΑΣιτών, αλλά και βασιλοφρόνων στρατιωτικών - από τα αντιδικτατορικά κόμματα - να γίνει ένοπλη, περιοριζόμενη σε κάποιες ηχηρές, όχι όμως τόσο αποτελεσματικές κροτίδες και σε ελάχιστες ενέργειες «ατομικής τρομοκρατίας» [ο όρος είναι, βέβαια, του 2005], όπως η απόπειρα εκτέλεσης [«στυγερής δολοφονίας», κατά την σημερινή ορολογία] του δικτάτορα από τον Αλέκο Παναγούλη], η αντιδικτατορική αντίσταση ήταν όχι μόνο ηρωική, αλλά και υπαρκτή. Το πραξικόπημα κατά του Μακαρίου, στις 15/7/1974, και η συνακόλουθη εισβολή των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων στην Κύπρο (Αττίλας 1, 20/7/1974), ανέβασαν βέβαια το θερμόμετρο της λαϊκής οργής κατά της χούντας - ήδη ανεβασμένο, μετά την σφαγή της 17/11/1973 - όχι, όμως, τόσο, ώστε να προχωρήσει και στην

απόδοση λαϊκής δικαιοσύνης στους ενόχους τυράννους, στις 24/7/1974. Άρκεσε, άραγε, η απειλή κάποιων στρατηγών από την βόρεια Ελλάδα, να βαδίσουν κατά της χούντας της Αθήνας ; Οπωσδήποτε έπαιξε κι αυτή κάποιον ρόλο. Τον ρόλο της έπαιξε, βέβαια, και η διεθνής συγκυρία, δηλαδή οι πολιτικοί σχεδιασμοί των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ. Είναι απλώς συμπτωματική η, σχεδόν ταυτόχρονη, κατάρρευση των δικτατορικών καθεστώτων της Ισπανίας και της Πορτογαλίας ; Και το Μεσανατολικό ; Μήπως δεν αρκούν 31 χρόνια για να εκτιμηθούν όλοι αυτοί οι παράγοντες και να δοθούν κάποιες σαφέστερες απαντήσεις ;)

ΤΙ έγινε στις 24/7/1974 ;

(Προσπάθησαν οι χουντικοί - Παπαδοπουλικοί και Ιωαννιδικοί - να την κοπανήσουν από την χώρα ; Αν όχι, ποιοί τούς εγγυήθηκαν ατιμωρησία ; Αν ναι, ποιοί τους εμπόδισαν ; Φυσικά, μόνο κάποιοι ηλίθιοι μπορούν να πιστέψουν πως ήταν τόσο «λεβέντες», που αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες των εγκλημάτων τους, και μόνο κάποιοι επαγγελματίες της ακροδεξιάς μπορούν να το διατείνονται από τις σελίδες κάποιων φυλλάδων της κλάσσεως του «Στόχου». Ποιοί παζάρεψαν την «ανώδυνη» και ποιοί οργάνωσαν την «θριαμβευτική» επάνοδο του Κωνσταντίνου Καραμανλή ; Ποιοί εμπόδισαν την επάνοδο του Γλύξμπουργκ ; Υπήρξε γαλλο-βρεταννική σύγκρουση και, αν ναι, με ποιά διπλωματικά τερτίπια διευθετήθηκε το θέμα ; Η συμμετοχή χιλιάδων κεντρώων και αριστερών στους πανηγυρισμούς ήταν απλά μια αυθόρμητη εκδήλωση χαράς για την συντριβή της δικτατορίας ; Γιατί ο Ανδρέας Παπανδρέου καθυστέρησε την επιστροφή του ; Μήπως κάποιοι εμπόδισαν έτσι το ξέσπασμα ενός νέου εμφυλίου ή μήπως όλοι είχαν αποδεχθεί το οριστικό ξεπούλημα της Κύπρου, χωρίς κανείς να αναλαμβάνει την ευθύνη ; Τί έπεισε τον «γενναίο στρατιώτη» Φαίδωνα Γκιζίκη να παραμείνει [ο μόνος από τους χουνταίους] στην θέση του ;)

...και, τελικά :
ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΑ 31 ΧΡΟΝΙΑ, ΑΠ' ΤΙΣ 24/7/1974 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ;

Μια, λοιπόν, διαφορά (ίσως πολύ σημαντική) ανάμεσα στην χούντα και στην δημοκρατία είναι και η εξής : Από τις 21/4/1967 μέχρι τις 23/7/1974, ελάχιστοι γνωρίζουν τί ακριβώς συνέβη, ενώ οι περισσότεροι το αγνοούν. Αντίθετα, από τις 24/7/1974 μέχρι σήμερα, σχεδόν όλοι «γνωρίζουν», ενώ ελάχιστοι «αγνοούν». Επειδή, βέβαια, τα πάντα έχουν δυό (ή περισσότερες) όψεις, η παραπάνω διαφορά αποτελεί και μια ομοιότητα (ίσως το ίδιο σημαντική) ανάμεσα στην δημοκρατία και στην χούντα.

Πέρα, ωστόσο, από τα λογοπαίγνια (ποιός καλόπιστος και λογικός αναγνώστης μπορεί άραγε να βγάλει τα εισαγωγικά ;), η πραγματικότητα είναι πραγματικότητα και κάποιοι - στην ουσία οι ίδιοι - την έζησαν και την ζουν στο πετσί τους, είτε πριν, είτε μετά, είτε και πριν και μετά την «πτώση της χούντας» και την «αποκατάσταση της δημοκρατίας»,.

Ο Βασίλης Πεσλής και η Αναστασία Τσιβίκα... Ο Διομήδης Κομνηνός κι ο Μιχάλης Καλτεζάς... Ο Γιώργος Κωνσταντίνου κι ο Γιάννης Σκανδάλης... Ο Μήτσος Κύργιος κι ο Χάρης Τεμπερεκίδης... Η Σταματίνα Κανελλοπούλου, ο Ιάκωβος Κουμής, ο Χρήστος Κασίμης... Κι άλλοι πολλοί ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ, ΑΠΛΑ, ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΟΠΟΥ ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ ΟΙ ΔΥΟ - ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΝΤΕΧΝΑ ΜΠΛΕΓΜΕΝΕΣ - ΕΙΚΟΝΕΣ.

Κι ο Βασίλης Τσιρώνης, ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος, ο Κώστας Αγαπίου, ο Γιάννης Σερίφης, η Ειρήνη Αθανασάκη... και τόσοι άλλοι ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ, ΑΠΛΑ, ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΣΤΙΣ ΔΥΟ - ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΝΤΕΧΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ - ΕΙΚΟΝΕΣ.

Σήμερα, 31 χρόνια μετά την «αλλαγή», δεν γράφουμε αποκλειστικά ρεπορτάζ και δεν αναμασσάμε χιλιοειπωμένες αναμνήσεις... Αφήνουμε αυτό το έργο σ' εκατοντάδες άλλα έντυπα, ραδιοφωνικούς σταθμούς, τηλεοπτικά κανάλια, ηλεκτρονικά sites...

Γιατί η Ιστορία δεν πέθανε. Κι εμείς αρνιόμαστε να την ξαπλώσουμε στο ανατομικό τραπέζι, για να προσφέρουμε άλλοθι στον πρώτο τυχόντα Φουκουγιάμα...